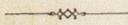

„Немай гайле, Гино Арнауче,
Ясъ го имамъ него заключено!“
Му подаде шарена перница,
И му фжрли свилена јоргана,
Да поспітѣ Гино Арнауче.
Колку заспа Гино Арнауче,
И си стана млада карчмарница,
И си зеде сабя мжко'а си,
Си отвори шарена одаа,
Му изваде дробна—на синджира,
Му подаде Марко' ѡстра сабя:
„Стани сега, Марко Кралевике,
Да загубишъ наши—отъ асміа.“
Си го отскри Марко Кралевике,
Си го отскри Гина Арнауче,
И му зеде гла'а отъ рамена;
И ѿ рече Марко Кралевике:
„Ангелина, моя мила сестро!
До сега т' имафъ върна посестрица,
А отъ сега за сестра рогена!“
Го зедо'е Гина Арнауче,
Го фарл'е по бъла Дунава.
Назодъ дома Марко си отиде;
Ко дойдо'е пости велигденски,
Пакъ си пости Марко Кралевике.

103.

Тодорка и Княже.

Отъ цар—отъ известъ е дошла; —
Кой има синъ да прати,
Кой нема самъ си да доди. —
Иванъ си сина немаше,
Само джщеря Тодорка;
Тои сб чуди и мае,
Како да чини да прави.
Какъ го зачула Тодорка,
Та на баща си думаше:
„Я ся не грижи, татко лъ,

До кжд' е млада Тодорка,
Ти не щешъ войска да видишъ.
Я иди, татко, я иди,
Сабя Френгія да купишъ,
И тжнка пушка бойлія,
И едно конче 'ранено,
Азъ ще на войска да ида,
И младъ войскаринъ ще стана,
Никой не ще ма познае.“
Стана Тодорка отиде,